

VĚTRNÍK

Ročník L.

Čtvrtek 17. října 2019

číslo 7.

Havlíček: trénovali jsme poctivě, ukážeme vše

„Dneska nák nevyšlo počasí, i když zatím bylo fajnový, tak doufám, že vám to nepokazí pobyt u nás ve Vysokém,“ přivítal včera před divadlem Divadelní soubor Havlíček Zákupy starosta domácího souboru Karel Bárta st.

Karel byl jen polovinou vítacího týmu, a to za domácí mančaft. Vyhlášovatele, Svaz českých divadelních ochotníků, reprezentoval Ondřej Benda. Ten se na vítání poctivě připravil hned v několika variantách – a sice měl verzi slunečnou, pošmournou, sněhovou, bouřkovou i deštivou. A stalo se to, co se v mnoha variantách stát snadno může, Ondra sáhl po variantě slunečné, byť nebe bylo zatažené. „Nícméně počasí je určitě ideální pro vaše tvoření na jevišti a já i diváci se těšíme na to, až nám ukážete, jak je důležité mítí Filipa,“ tvrdil Benda s tím, že Zákupští jsou už souborem na vysokém jevišti zkušeným, neb na něm budou hrát již počtvrté. A soubor Havlíček, možná více sportovní než divadelní, potvrdil snahu před diváky ukázat vše, co natrénovali.

(jn)

dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Zákupy	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Dobřichovice	před divadlem
17:00	Koncert	kostel
17:30		
18:00	MLádí Jablonec nad Jizerou	
20:00	Je úchvatná	velký sál
20:30		
21:00	Dobřichovice	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	Bowling bar
23:00	Možná přijde i Krakonoš	divadlo
	Vobskočák	

Recenze: Jaroslav Kodeš

Oscar Wilde, Jiří M. Šimek: Víme, jak je důležité míti Filipa DS Havlíček Zákupy

Divadelní soubor Havlíček Zákupy přivezl na letošní KDP inscenaci, jejíž podstatnou částí je světově známá komedie Oscara Wilda *The Importance of Being Earnest*, u nás hraná v překladu J. Z. Nováka s titulem *Jak je důležité míti Filipa*. A jestliže tato komedie tvoří velmi podstatnou část inscenace *Zákupských*, je nutné nejdříve se o ní zmínit širěji.

Anglický dramatik a spisovatel Oscar Wilde už od mládí byl živelná osobnost, které nebylo nic cizí. Lidi nerozděloval podle špatných či dobrých vlastností, ale na zábavné a nudné. Jako vynikající vypravěč bavil společnost vymyšlenými příběhy, ve kterých vynikal kreativitou a neuvěřitelnou fantazií. Dokonce dokázal psát přímo před lidmi a očekával okamžitou reakci a potlesk. Jak je důležité míti Filipa údajně napsal na objednávku během tří týdnů roku 1894. U nás se hrála poprvé v roce 1904 a jenom po roce 1945 se na profesionálních scénách objevila víc jak osmdesátkrát. V čem je tato hra nesmrtelná a proč se tak často hraje?

Autor napsal báječné dialogy plné břitkého humoru, ironie, sarkasmu, paradoxů, aforismů, bonmotů, absurdit (dítě odložené

místo románu do brašny na nádraží). Prostě dialogy, které jsou velmi duchaplné a vtipné. Ale když se zamyslíme, o čem postavy mluví, co řeší, co je smyslem oněch dialogů, zjistíme, že jsou to velmi často jen banality, zastírání povrchnosti, hlouposti, arogance, duševní prázdnoty (výsledek Jacka lady Bracknellové, jestli se může dostat na se-

znam nápadníků Gwendolýny). Takže na jednoduchém příběhu se autor mistrně vysmívá morálce tehdejší viktoriánské společnosti. A dělá to velmi šikovně, přehánění v konverzaci společenský bonton, formální slušnost, píše květnaté věty. Prostě je mistrem v duchaplné konverzaci. A té může sloužit jedině jazyk jako nositel myšlenek a idejí. Už méně samotný příběh.

Jak s touto lehkovážnou komedií pro vážné lidi naložil soubor? Z věty v programu k inscenaci soudím, cituji: „My ve své inscenaci pomáháme stavět logiku na hlavu i tím, že jsme z této komedie zcela programově namíchali jakýsi neortodoxní žánrový koktejl, jehož cílem je opět prostě bavit,“ že tvůrci programově rezignovali na aspoň pokus se prostřednictvím této hry nějak vyjádřit k dnešku. A navíc pomocí připsaných písniček nabídli divákovi sladkobolný příběh v oděvu vaudeville. Cítím, že je to přinejmenším málo, ale právo na to mají.

Takže, co jsme viděli a jak se

souboru dařilo na poli nenáročného zábavného divadla? Příběh hry byl myslím sdělen bez problémů. Občas některé postavy začínaly své repliky hodně tiše (Gvendolína, Bracknellová, Prismová). Zpěv byl nejlepší u Gvendolíny, ostatní postavy za ní v interpretaci hodně pokulhávaly. První píseň Algernona byla velmi špatně artikulovaná a tichá. Ale je tu jeden zásadní problém. Některé songy, jak byly zazpívány a zahráné, úplně vypovídaly o jiných postavách, než jsme se dozvěděli z textu Wilda (Cecilie, Gvendolína). Byly to úplně jiné figury. A formálně všechny písničky díky textům, které používají jiný jazyk než Wilde, působí ve struktuře inscenace jako hloupý odvar. Nedá se nic dělat, Wilde je mistr jazyka a srovnat k němu rým ve stylu láska páška je sebevražda.

Výrazové prostředky u herců jsem ve hře viděl nevyrovnané. Velmi nejistě a přitom civilně působil Algernon, hodně se přeríkával, zvláště na začátku představení. Navíc má být jakýmsi velkoměstským hejskem, tak to opravdu nebyl. Jack drží svoji figuru v lepší nadsázce, odpovídající konverzačnímu stylu, ale má projev málo svižný a zdůrazňuje zby-

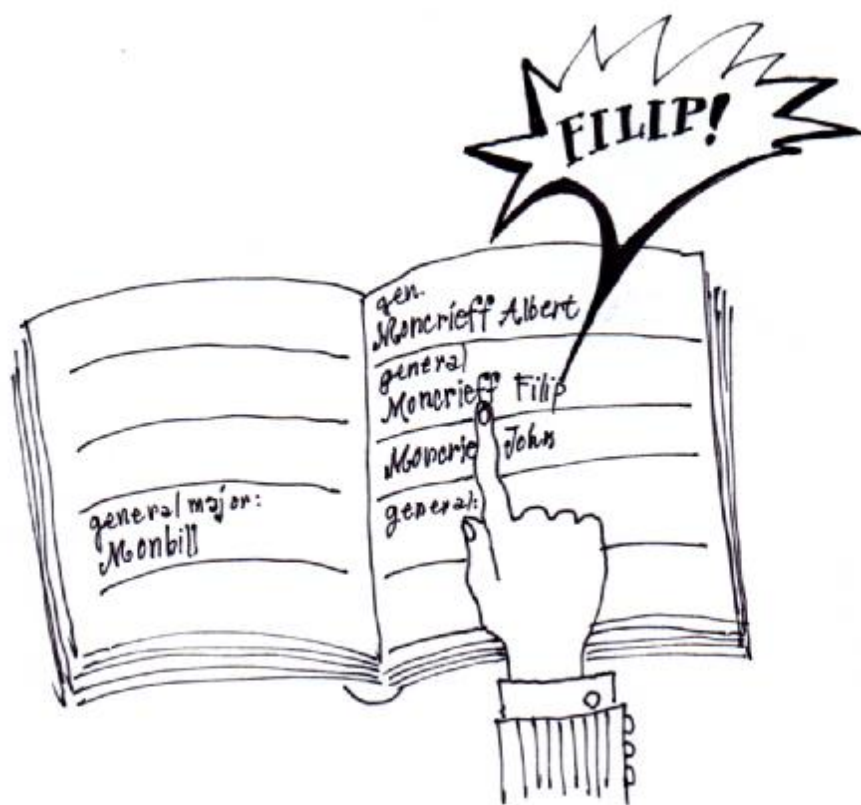
tečně mnoho slov. Breknelová je málo energická, stejně tak Prismová. Projevuje se to zvláště v nástupech na scénu, kdy přicházíte bez energie. Občas úplně vypadnete z nadsázky. Obě mladé ženy jsou asi nejdál v tom, jak konverzovat v nadsázce a udržovat charakter postavy. Ale i ony by mohly hrát přesněji, víc si brát slova od úst. Celkově se dá říci, že herci v představení působili opatrně,

až cudně. A to jde proti smyslu Wildeho textu. Dialogy neperlily. Nic naplat, jazyk autora se prosazuje i v jiném inscenačním žánru, něco od vás vyžaduje, ale vy to zatím nedokážete. A bude to i režii. Představení je sice dobře zorganizované, ale po situacích málo konkrétní. Nejvíc chybí to, kdy je potřeba pomoci hercům vysvětlit podtexty replik a dialogů, rytmi- zovat konverzaci.

Co s tím? Soubor se sice pokusil udělat nenáročný vaudeville, ale vzal si k tomu náročnou konverzační komedii, která vyžaduje víc hereckých i režijních dovedností pro tento žánr, než jsme zatím viděli. Ve výsledku představení nepřineslo žádnou novou hodnotu, která by nějak zásadně ospravedlnila tento krok souboru.

Půdičkáři

Předpokládali jsme, že uvidíme konverzační komedii. Soubor nám však nabídl hru se zpěvy, kde zůstalo záhadou, proč k této kombinaci vůbec došlo, neb ku prospěchu věci vůbec nebyla. Energie věnovaná písničkám, tedy tvorbě „neortodoxního žánrového koktejlu“, nám spíše zúžila divácký požitek. Námi očekávaná konverzační komedie se nekonala. Přejme Zákupským, aby jejich sympatické úsilí dosáhlo výraznějšího úspěchu.

Krakonoš má nově vlídný pohled a jiskru v oku

Už jste byli na výstavě k 50. ročníku KDP v galerii Vlastivědného muzea? Hned u vchodu sedí a návštěvníky vítá sám Krakonoš. Ten během prázdnin prošel důkladnou proměnou, takže teď na okolí upírá vlídný pohled a jeho šaty jsou vyspravené. Autorem restaurátorských prací je člen odborné poroty, scénograf Petr Kolínský.

Jak ses k restaurování Krakonoše dostal?

Svatka mě před rokem zavedla na půdu, ukázala mi Krakonoše a zeptala se, zda by se s ním dalo něco udělat. Tak jasné, Svatka získala grant od města a mohlo se začít. Krakonoš na půdě divadla seděl skoro 90 let. Vznikl pro divadelní bál v roce 1927, jak Svatka našla v archivních dokumentech. Existuje jedna dobrá fotka ze 70. let a ta se stala podkladem

pro mou práci.

Hodně se od té fotografie změnil?

Hodně, ale opravdu hodně! Mráz, zima, vedro, vlhko, saze – to vše na něm velmi zapracovalo. Na půdě totiž seděl pod malým větracím okénkem. A tak jsem si ho nejprve celého nafotil, popsal jsem si materiály, ze kterých je udělaný, stupně devastace a pak jsem se radil s odborníky-restaurátory o postupech obno-

vy. Poté jsem vymýšlel šetrný způsob snesení figury z půdy dolů. Proměřil jsem schody, všechny průlezy, museli jsme vyklidit prostor okolo Krakonoše od nábytku a rekvizit. On sám není tak těžký, jak vypadá, váží jen kolem 50 kilo. Ale je velmi křehký. Do velkého sálu ho stěhovali čtyři chlapi, dva ho drželi zezadu, dva zepředu za nohy, já hlídal hlavu a volal: pozor na klobouk. Když jsme ho snesli, zjistil jsem, že klobouk je na hlavě pouze položený.

Říkáš to tak, jako bys pod tím kloboukem objevil něco nečekaného.

Taky že ano. Když jsem sundal klobouk, vlasy i vousy, objevily se na jeho čele díry po uřezaných čertovských rozích. V tu chvíli jsem pochopil ten trochu démonický pohled a strašidelný úsměv. Hlavu totiž výtvarník udělal z masopustní papírové masky čerta, která sahala až na ramena, byla tedy poměrně velká a výtvarník jí musel přizpůsobit celou kompozici figury. A tak sedící Krakonoš je i s kloboukem vysoký nějakých 180 centimetrů. Kdyby se postavil, měřil by asi 268 centimetrů. Zadavatel si přál, aby Krakonoš už neměl tak strašidelný výraz. Proto jsem mu namodeloval téměř neviditelná horní víčka. Další licenci byly jeho oči – panenky jsem mu zalakoval klovatinou, což je vlastně organické lepidlo, které po uschnutí vypadá jako lak. Tím získal jiskru v oku. Teď se dívá vlídně a lidsky.

Co bylo, když jste dopravili figuru do velkého sálu?

Nejprve jsem si ho prohlédl. Byl celý zteřelý, z klobouku i šatů se mu loupala barva. Z vlasů a vousů jsem zachoval jen některé prameny, které jsem chtěl znovu použít na pohledová místa. Bylo ale vidět, že je to velmi zručná řemeslná práce. Řekl bych, že na

výrobě figury se podíleli tři řemeslníci: obuvník, švadlena nebo krejčí a divadelní výtvarník. Boty jsou vyrobené dokonale ševcovsky, ale z divadelních náhradních materiálů - podrážky jsou ze dřeva. Právě horské lesní faldovačky jsou místo z kůže z plátna podložené tuhým kartonem, který se určitě vyráběl tady v té papírenské továrně v Pasekách (EMBA). Z papíru je vyrobené i celé tělo Krakonoše, protože tu měli asi levný zdroj. Kabát určitě šila švadlena, jelikož Krakonoš má na sobě lesnic-

kou kamizolu z 1. republiky. Kalhoty byly nabarvené hustou, pastózní hlinkou, jíž tehdy malovali byty i kulisy, a ta vysoká vrstva se drolila. Drobečky jsem lepil na původní místa, zabarvoval do stejného tónu a patinoval. Plstěný vzhled papírového klobouku zajistili tak, že ho natřeli kličem a posypali pilinami. Tím se vytvořila vrstvička, pod kterou se papír vlhkostí kroutil a měnil tvar. Napřed jsem ho musel celý promáčet, vysušit v novém natvarování a pak povrchy doplnit. Původně byl asi zelený, ale postupem doby

byl tak vyšisovaný, že nyní je okrový. Pracoval jsem s reversibilními barvami, aby vše bylo restauroversky správně.

Krakonoš sedí v prostoru, to dříve ale nebylo.

To bylo další přání. Snížil jsem proto židli o pár centimetrů, na štokrle jsme přidali vyšší opěradlo s polstrováním. Nyní je spojený se židlí napevno. Tělo Krakonoše je z nějakého špalku, aby drželo stabilitu, ostatní části jsou vycpané slámou. Na ruku má plátěné rukavice, které jsem znovu vycpal pilinami.

Jak dlouho jsi na jeho obnově pracoval?

Počítal jsem se třemi týdny. Byly nádherné podmínky, krásné počasí, v sále bylo úžasné denní světlo, když se odhrnuly závěsy. Proto jsem chodil hodně brzy ráno a pracoval jsem, dokud bylo světlo. Nevěděl jsem, jak dlouho mi to bude trvat. Proto jsem to měl hotové trochu dříve.

Jak se sháněly původní materiály?

S koudelí na vlasy a vousy byl problém. Nejprve mi slečna nabídla silikonové pásky. Koudel neznala. Sehnal jsem ji až v semilském velkoskladě s potřebami pro instalatéry. Měla ale úplně jinou barevnost. Probarvil jsem ji a patina ještě dodělala krásné tóny od hnědé, okrové až po šedo zelenou. Novou koudel jsem dal dospodu a překryl jsem ji původními pramínky.

A když jste Krakonoše přenášeli do galerie?

No to byl taky oříšek. Napřed se musel pořádně zabalit do bublinkových fólií, přenést na vozík a převézt k muzeu. Šlo to lépe než z půdy dolů, protože se ho chlapi už nebáli. Dva ho drželi za lopatku a sedátko, jeden podpíral nohy v pravoúhlém zalomení. V muzeu to bylo o trpělivém posunování, ale povedlo se to.

Jaká to byla práce?

Neuvěřitelně zábavná, každý den jsem objevil nějaké nové věci. Jsem rád, že jsem tu příležitost dostal.

(jn)

Mlha přede mnou, mlha za mnou

Rozloučili jsme se s dalším souborem. Ale ještě předtím, než DS Zdobničan Vamberk úplně „vzlétnul“, musel samozřejmě třikrát kolem kostela.

Neříkejte FUJ

*Počasí se pokazilo?
Jindy tady bylo bílo
a přec jsme se, moji milí,
ani trochu nezbláznili.
Potichu si nadávejte!
Ale nahlas neříkejte
žádná silná slova.
Jinak bude zítra znova
foukat, pršet o sto šest.
Taky se můžete splést!
Řeknete fuj právě v chvíli,
kdy Krakonoš – pán hor milý -
počasí chtěl proměnit.
Tak ticho – ať máme klid.*

*Divadlo se nelíbilo?
Jiným při něm milo bylo.
Proto říkám zas!
Myslete si, co jen chcete,
klidně vzteklí domů jděte,
ale ať váš hlas
nesnaží se stůj co stůj
říkat nahlas slovo fuj.
Že je to ponaučení
přitažené za vlasy?
Nám je tu, vy rozčilení,
za každého počasí
FAJN – a to je slovo milé!
Nám jsou milé tyhle chvíle -
jen už jedem z kopečka.
A to stačí. Dost. Tečka.*

Jiří Hlávka

Soubor to měl dneska o dost těžší. Meteorologická předpověď se totiž výjimečně nemýlila. Opravdu přelo a opravdu byla mlha. Kratší verze po trávě kolem kostela by byla bez holínek o dost problematičtější než obvykle, tudíž to divadelníci vzali poctivě delší cestou.

Neloučili jsme se jen s nimi. Dalšími, kterým čas na přehlídce vypršel, byli členové semináře KDP mladým. Jelikož se chtějí všichni příští rok vrátit, kolem kostela museli také. Společně

s divadelníky se prodírali mlhou. Při takovém návalu čerstvého vzduchu se zřejmě rodí skvělé myšlenky. Člen Zdobničanů přišel s tím, že tradice je dobrá jak pro návrat, tak pro vystřízlivění.

Všichni obíhající (i chodící) tři kolečka úspěšně zvládli a už teď se těšíme na další shledání. A na Zdobničanů zvlášť, protože nám slavnostně slíbil, že když se sem opět dostanou, vystoupí na vítání jako mažoretky.

(eli)

Všechny srdečně zveme
na koncert pěveckého sboru

MLÁDÍ

17. 10. od 17:00 hodin v kostele sv. Kateřiny

Vstupné: 50 Kč

Rozborové semináře představení z předešlého večera jsou tradičním začátkem každého přehlídkového dne. Porota se snaží laskavě na konkrétních příkladech ukázat, kde soubor sešel z cesty vedoucí ke kýženému cíli, jímž je úspěšné představení. Takové, které oni budou rádi hrát a diváci na ně budou rádi chodit. Cílem těchto rozborů není vzít ochotníkům chuť do další práce, ale poradit.

(jn)

VOBSKOČÁCI

SRAZ na valnou hromadu – ve čtvrtek,
tedy dnes, v 17.50 hodin
před Krakonošem!

Kdo nezaplátil – ZAPLATÍ!

Chybička se vloudila

Součástí semináře KDP mladým byla také Dominika Roztočilová, na kterou jsme ve včerejším článku zapomněli. Také se vyskytla chybička ve jménu lektora „Pídi“. Není Piderman, nýbrž Pidrman. Všem opomenutým a zkomoleným se omlouváme.

(eli)

ZTRÁTY A NÁLEZY

V hospůdce U Padesátnice se po úterním večeru našla dámská šála.

Je připravená k vyzvednutí pro dámu, která ji popíše a zaplatí soupravu pro celé osazenstvo kuchyně.

Vaše kuchyňka

V občerstvení v bývalé hasičárně se našla krabička cigaret se zapalovačem. Majitel si oboje může vyzvednout u Marty Šaldové, v případě hezkého počasí v občerstvení, za deště v pokladně divadla.

Dodavatel zrušil zakázku dva týdny před dodáním

Už jsme vás informovali, že letošní přehlídka nabízí hned tři jedinečné předměty, které si odsud můžete odvézt a budou vám vždy připomínat 50. ročník Krakonošova divadelního podzimu. Při sobotním krtu jste poznali autory knihy i filmu, avšak autorka mince se omluvila kvůli mateřským povinnostem.

Pokud vás právě tombaková mince zajímá, pak vězte, že první myšlenka se datuje do doby před třemi lety. Tehdy vzniklo zadání na Střední uměleckoprůmyslové škole a Vyšší odborné škole v Jablonci nad Nisou. Námět se stal součástí zadání k praktickým maturitám. Vysocké si vybrala studentka 3. ročníku Erika Jislová.

„K nám do divadla přijela loni v létě, prohlédla si budovu, pořídila fotodokumentaci a odvezla si logo budovy i kresby Krakonoše,“ vysvětluje Svatka Hejralová s tím, že v době maturit přišla z Jablonce pozvánka na obhajoby maturitních prací.

Erika vyrobila pamětní minci KDP z tombaku o průměru 50 mm, opatřila ji patinou a uložila do dřevěné krabičky. Do léta jablonecká průmyslovka vyrazila

300 mincí, které Vysočtí převezli domů a uložili do sejfů městského úřadu, aby počkaly na zabalení, které bylo objednané.

Původně měla být mince uložena v průhledné kapse umístěné do kartonové karty potištěné textem o historii národní přehlídky. Leč dodavatel obalu jeho výrobu stále odkládal, až dva týdny před přehlídkou zakázku zrušil docela.

„Co teď? Nemohli jsme minci distribuovat pouze v kapslích, ale nevěděli jsme, jak její balení vyřešíme,“ vzpomíná Svatka. V duchu úsloví, že „pod svícem je největší tma“ se řešení našlo přímo ve Vysokém. Klára Pampelová, kterou znáte jako hostesku, vyrábí se svou matkou dřevěné betlémy, vánoční ozdoby nebo třeba jmenovky na svatební tabule z tenké překližky a zdobí

je gravírováním.

Od nápadu k finálnímu obalu uteklo přesně sedm dní. Klára začala na destičce pracovat v pondělí, v neděli už s maminkou rozjely takříkajíc sériovou výrobu, abyste v pátek 11. října mohli v ruce držet pamětní minci zasaženou do destičky. K dostání je ve stánku v přízemí divadla za 450 korun.

(jn)

O velkých plánech do budoucna

V předcházejícím čísle jsme se věnovali minulosti technického vybavení divadla. Dnes se tedy zaměříme na budoucnost. Kdo sleduje videokavárnu, nebo někdy navštívil expozici divadelní půdičky, nemohl si nevšimnout plánů na rozšíření divadla. Tyto plány byly leckdy přehnané, nicméně ukazovaly snahu o „zdokonalení“ poplatné své době. Kam bychom chtěli směřovat?

Jako technika divadla Krakonoš, jejíž součástí je také redakce tohoto deníku, se zabýváme optimalizací činnosti. Proto nás velice trápí, že při sebelepší snaze se při přecházení z dílny do kuchyně (nezáleží na věku) mnohým stává, že, ač odcházeli pro kafe, vrátili se s ginem, nebo místo piva s čajem. Tím vzniká problém. Nechtěné vystřízlivění nebo „šláftruňka“ místo „probouzedla“ způsobují fatální následky.

Spolek Techniků Divadla Krakonoš

mezi sebou. Je dosti pravděpodobné, že v tomto případě zůstane pouze u studie. Každopádně myšlenky na využití páternosturu nejsou zcela k zahoezení. Při drobném rozšíření by šlo okénka

ce. A pokud zvažovanou trasu neomezíme na okrajovou i mezi body, je strop v „hladince“. V případě realizace navrhovaného řešení by bylo možné zaslat vláček s požadavkem na trasu C-D a následně poptávaný nápoj nebo pochutinu na trasu D-C.

Varianta III. pak nabízí přeměny ropovodu na pívovod, popřípadě na pochutinovod. Jak však oddělit oblíbený salát Rum-

Proto se začali technici zabývat myšlenkou, jak zkrátit dobu mezi volbou pochutiny a objednááním. Jednou možností je techniku - bod C (bod A je propadlo a bod B je hlediště, jak víte z prvního dílu tohoto seriálu) přiblížit ke kuchyni (bodu D), ideálně učinit průnik těchto bodů. Druhou variantou je vytvoření transportního systému, který znemožní změnu objednávky.

Varianta I. je, co se řešení týká, nejvíce odvážná. Vyžaduje relokaci herecké šatny a kuchyně

využívat na cestě jeviště – půdaboby transportu kulis, rekvizit a kostýmů.

Varianta II. zahrnuje sofistikovaný informačně-logistický systém nazývaný Vysocká podvěsná monokolejová dráha – Vypomondr. Tento systém kombinuje řadu výhod, které, ač zní trochu odvážně (během porady STDK se ozývala také slova jako šílené, bláznivé, no ty voe), vedou k zamyšlení. Například lze využít faktu, že stropy bodů C i D leží ve stejné nadmořské výš-

cajs od piva nebo vína je v řešení.

Jak je vidět, mysl našich techniků je ve vysokých otáčkách. Další a další varianty stále vznikají. Některé odkazují na již nepoužívaný interkom, kterým přímo z místa zvukaře se objednávalo pivo. Jaká je šance, že bude kuchyňka přemístěna, nebo vznikne Vypomondr? Jak moc se liší tyto idee od klonování, cestování na Měsíc nebo Mars, nebo sněžení v říjnu? Odpovědi na tyto otázky prozatím STDK nezná.

EMBA
SOLID BOARD & BOXES

Vysocká
pražská káva
www.kafujeme.cz
tel. 602 478 205

Liberec
Český rozhlas

noabe

BZ BROKER
COMPANY

NAE

EPRONA

GMS
TRANS s.r.o.

t-base.cz

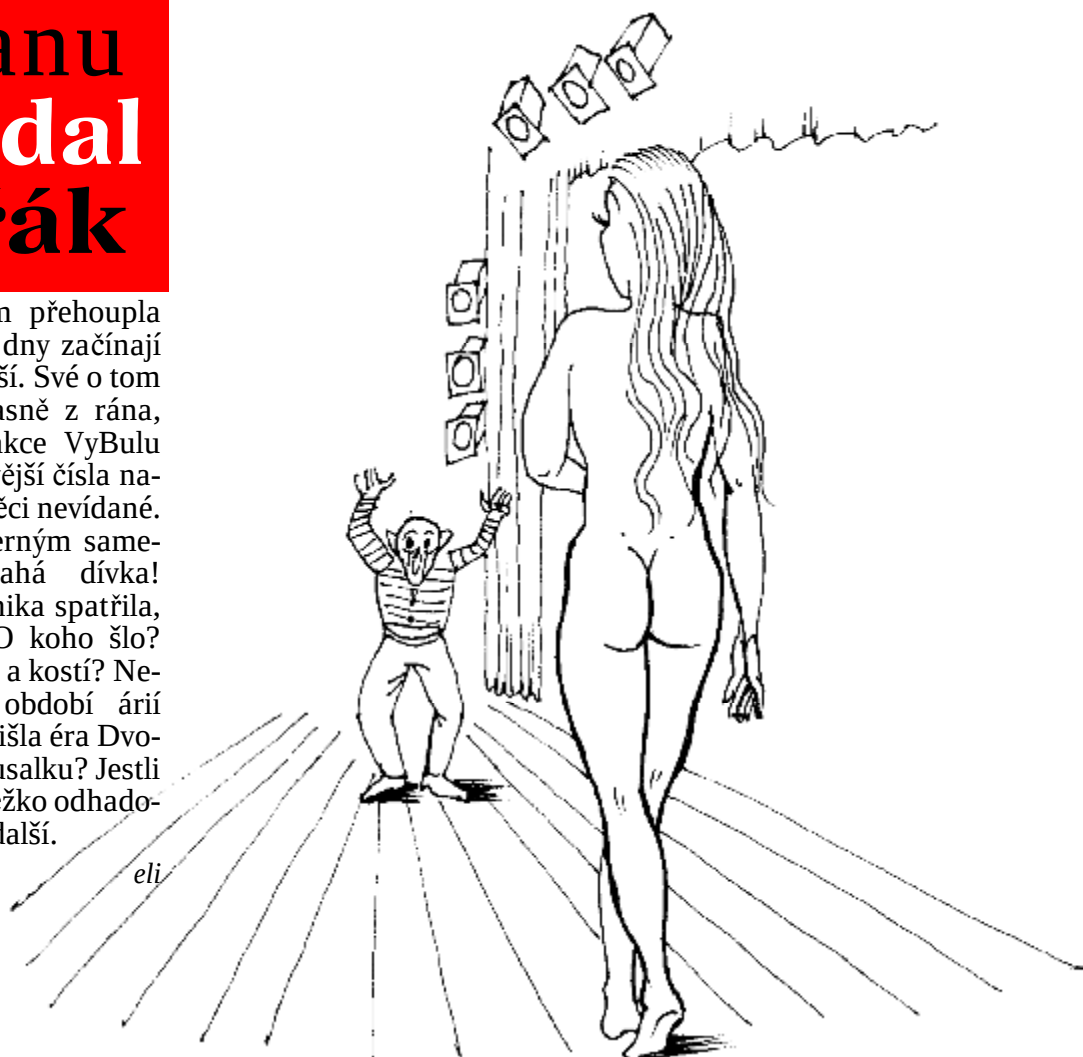
ColroSys
COMPUTER - PROGRAM - SYSTÉM

Smetanu vystřídal Dvořák

Přehlídka se nám přehoupala do druhé poloviny a dny začínají být čím dál pikantnější. Svě o tom ví i Pepa Hejral. Časně z rána, když scházel z redakce VyBulu k tiskárně pro nejnovější čísla našeho plátku, spatřil věci nevídané. Na jevišti se mezi černým same-tem procházela nahá dívka! Jakmile našeho technika spatřila, ihned se schovala. O koho šlo? Byla to slečna z masa a kostí? Nebo nám snad po období árií Bedřicha Smetany přišla éra Dvořáka a jednalo se o Rusalku? Jestli to takhle půjde dál, těžko odhadovat, co přinesou dny další.

eli

Líbací orgie U Padesátky

V naprosté orgie se zvrhl slavnostní akt včerejšího loučení s divadelníky z Vamberka. Nejprve hromadné líbání s mužskou částí souboru rozjela Hanka Dohnalová, poté se zcela bezostyšně přidal také letový tým STDK Vysoké nad Jizerou. „Je nás dost, abychom všechny letušky Air Zdobničan zvládli a rozhodně máme co nabídnout,“ ujistil dámy Jan Pohanka a další

členové týmu našpulili rty.

Důvodem takového frivolního chování byl fakt, že selhalo nějaké technické zařízení a kopírování záznamu soutěžního představení na DVD se protáhlo. Do myslí nestranných pozorovatelů se vtírá neodbytná myšlenka, nakoľik má technika ve zpoždění prsty, aby mohla letuškám činit neslušné návrhy.

(frk)

Vole, dělej, už leze

Ivan H. tak jednou pojal nápad, že by bylo krásné obdarovat obchodní partnery firemním kalendářem nákladních vozů na pozadí hor s obrysem Sněžky, za níž by vycházelo slunce. A ten dobrý muž se jal svůj nápad okamžitě realizovat. Sehnal povolení k vjezdu do chráněné krajinné oblasti, fotografa a půl hodiny po třetí hodině ranní vyrazil s naleštěným nákladákem do hor blíž k naplnění své představy. Přijeli na Zlaté návrší, zaparkovali

vůz a fotograf zaklekl. Jak se snažil nalézt nejlepší úhel, aby zachytil všechny položky – hory, Sněžku, auto i chystající se východ slunce – málem spadl do Labského dolu.

„Bacha, vole, už leze, už leze, dělej!“ volal podnikatel na umělce ve snaze přimět jej, aby stihl ten pravý okamžik, kdy červenozlatá koule zalije svou září rosou se třpytící automobil.

No nezachytil. Ivan celou anabázi shrnul slovy: „Když si

naplánujete takovou fotku, tak velmi pravděpodobně je Sněžka tak daleko, že vlastně na fotce není vidět; slunce vyšlé na tu správnou míru zahalí mrak a navíc kolem běhá a křičí šílený ochránce přírody.“

A jaké je poučení? Neshánějte povolení k vjezdu do CHKO, pozadí s vycházejícím sluncem si namalujte a auto nasviťte. Iluze bude dokonalá.

(frk)

Společenské večery letos změnily svou adresu. Od Medvěda se přestěhovaly jen o pár metrů dál do Bowling baru. Večery tím získaly nejen nové místo, ale i prostor pro rozhovor i tanec, aniž by se aktéři těchto činností vzájemně rušili. A o tom, že se zde souborům líbí, svědčí fakt, že zůstávají do skutečně hodně pozdních hodin.

pátek 18. října 2019		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Dobřichovice	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Kouřim	před divadlem
17:00	Zločin na Lipnici, aneb	velký sál
17:30	Dracula je zpět	
18:00	Kouřim	
20:00	Zločin na Lipnici, aneb	velký sál
20:30	Dracula je zpět	
21:00	Kouřim	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	Bowling bar

Větrník, zpravodaj L. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Eliška Bochová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, ilustrace: Petr Kolínský. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

kontakt: vetrnik@kdpvysoke.cz.

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč